

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 3174/2025
26.12.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Радославе Мађаров и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиоца „B2 Holding Capital“ доо са седиштем у Београду, против туженог АА из ..., кога заступа пуномоћник Данијела Бојчић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5706/24 од 13.11.2024. године, у седници одржаној 26.12.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5706/24 од 13.11.2024. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 5706/24 од 13.11.2024. године, која је донета након одржане расправе, укинута је пресуда Вишег суда у Београду П 580/23 од 29.05.2024. године; усвојен је тужбени захтев тужиоца „B2 Holding Capital“ доо са седиштем у Београду, па је обавезан тужени АА да тужиоцу по основу дуга исплати по основу уговора о дугорочном кредиту од 03.02.2009. године износ од 40.329.651,52 динара са законском затезном каматом на износ од 12.995.980,89 динара почев од 14.11.2017. године до исплате, по основу анекса бр. 4. уговора о кредитној линији од 25.02.2009. године износ од 19.439.781,34 динара са законском затезном каматом износ од 8.451.629,31 динара почев од 14.11.2017. године до исплате, по основу анекса број 5, уговора о кредитној линији од 03.03.2009. године износ од 16.556.861,87 динара са законском затезном каматом на износ од 7.197.696,28 динара почев од 14.11.2017. године до исплате и по основу уговора о кредиту од 23.06.2008. године износ од 3.458.123,36 динара, са законском затезном каматом на износ од 1.522.493,13 динара почев од 14.11.2017. године до исплате; обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 400.000,00 динара и одбијен захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против првонајне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, из свих законских разлога због којих се ревизија може изјавити.

Врховни суд је испитао побијану пресуду, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр. 72/11...10/23) и оценио да изјављена ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а нема ни других битних повреда одредаба парничног поступка на које се у ревизији указује, јер у поступку није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене било које одредбе наведеног Закона.

Према утврђеном чињеничном стању, Предузеће за трговину и услуге „АА Компану“ до.о.о. Обреновац, као корисник кредита је са „Банка Интеса“ правним претходником тужиоца, као даваоцем кредита, закључило три уговора о кредиту, и то 12.06.2008. године на износ од 150.000 евра у динарској противвредности, за који су закључени и анекси број 4 и 5 од 25.02.2009. године и 03.03.2009. године, са роком враћања овог кредита у 120 рата, затим уговор од 23.06.2008. године којим је одобрен кредит од 30.000 евра са роком враћања од 24 месеца и уговор о дугорочном кредиту од 03.02.2009. године којим је кориснику кредита одобрен кредит у динарској противвредности од 220.000 евра са роком враћања 108 месеци. На дан закључења наведених уговора „Банка Интеса“ је са туженим, као јемцем – платцем, закључила уговоре о јемству којима се он обавезао да платити пуноважну и доспелу обавезу дужника из наведених уговора са припадајућим каматама и трошковима, као и свих будућих евентуално припадајућих анекса наведених уговора. Тужилац је 29.12.2015. године, као цесионар, са наведеном банком, као cedentом, закључио уговор о уступању потраживања из наведених уговора, који је оверен пред јавни бележник под УОП 3356/15, а којим су на њега пренета сва потраживања банке према „АА Компану“ доо у стечају по наведеним уговорима о кредиту са припадајућим анексима и осталим споредним правима која представљају средстава обезбеђења наведених уговора. Поменуто предузеће није благовремено измиривало своје обавезе у вези са кредитима, а због лошег пословања овог предузећа над њим је отворен стечајни поступак решењем Привредног суда у Београу Ст.бр. 3480/2011. Правом претходнику тужиоца је у том стечајном поступку дана 30.01.2012. године признато потраживање из наведених уговора о кредиту које је само делимично намирено у стечајном поступку до закључења тог поступка, решењем истог суда од 29.01.2018. године. Налазом и мишљењем вештака економско финансијске струке утврђена је висина главног дуга са каматама – редовном и затезном каматом до дана подношења тужбе, све ближе наведено у налазу вештака.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање другостепени суд је усвојио тужбени захтев применом одредаба Закона о облигационим односима и Закона о стечају, ближе наведеним у обраложењу побијане пресуде, а разлоге за такву одлуку у свему прихвата и Врховни суд.

Неосновано се у ревизији указује да тужени није закључио уговоре о јемству за све уговоре о кредиту, јер из утврђеног чињеничног стања произлази управо супротно, да су уговори о јемству закључени 03.02.2009. године, 12.06.2008. године и 23.06.2008. године, када су закључени и уговори о кредиту.

Такође, неосновано се у ревизији указује да није одлучено о приговору застарелости потраживања, с обзиром да је другостепени суд у свом образложењу ценио позивање туженог на застарелост потраживања, па имајући у виду дан подношења тужбе и дан када је признато потраживање правног претходника тужиоца у стечајном поступку, применом члана 371. Закона о облигационим односима је оценио да поотраживање није застарело. У конкретном случају се не ради о потраживању из уговора о промету услуга између правних лица, у ком случају би се примењивао трогодишњи рок застарелости из одредбе члана 374. Закона о облигационим односима, већ о потраживању из уговора о кредиту на који се примењује општи рок застарелости из члана 371. истог Закона.

Врховни суд је ценио и остале наводе изјављене ревизије којима се не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде, због чега ти наводи нису посебно образложени.

Тужени није успео у ревизијском поступку, због чега нема право на трошкове тог поступка које је тражио и определио, у смислу члана 154. и члана 155. Закона о парничном поступку.

Из наведених разлога одлучено је као у изреци пресуде, на основу члана 414. и члана 165. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Весна Субић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић